

Тяжтежа

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
II

РЕДАКТИРАТЪ:
ЕЛИНЪ ПЕЛИНЪ
Д. ПОДВЪРЗАЧОВЪ
ПИЛИГРИМЪ

Одобрень и препоръченъ отъ Министерството
на Народното Просвѣщение съ окръжно
№ 19263 отъ 16 юний 1933 год.

Броятъ 2 леа

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ 60 лв.
ПОЛУГОДИШЕНЪ 30 лв.
Адресъ на редакцията
ул. „АПРИЛОВЪ“ 16-а — СОФИЯ

БРОЙ
22

Скъпо платениятъ съветъ

При единъ известенъ мждрецъ дошелъ младежъ и му казалъ:

— Старче, говорятъ за тебе, че си много уменъ. Ако е така, кажи ми какъ да стана богатъ? Следъ това ще разнасямъ славата ти навсякъде.

Мждрецътъ решилъ да се пошегува съ тоя ленивецъ и му казалъ:

— Младежо, ето ти моя съветъ. Отпътувай веднага за страната Хаханая. Тамъ ще стигнешъ за три месеца и три дни. На мѣстото, където се пресичатъ четири пѣтища, дочакай владѣтеля на тази страна. Той минава веднажъ въ годината презъ този кръстопѣтъ съ голѣми богатства и подарява доста много нѣщо на всѣкого, когото завари тамъ. Сигурно ще подари и на тебе.

Младежътъ послушалъ мждреца, взелъ тоягата си и следъ три месеца и три дни стигналъ на уреченото мѣсто, въ Хаханая, седналъ на единъ камѣкъ и вперилъ очи въ далечината.

Така минавали дни, месеци и години, а младежътъ все чакалъ и търпеливо се взираше въ далечината. Единъ денъ се надигналъ и отишелъ да се напие съ вода въ близкия изворъ. Като се погледналъ—видѣлъ, че косата му побѣлѣла.

— Я какво означава това? Да не би луната да е освѣтила косата ми!

Следъ това погледналъ ржцетъ си и забелязалъ, че станали сухи и съ изпъкнали жили.

— Брей, изигра ме тоя старецъ! — извикалъ младежътъ и веднага

Маскарадъ

Янъ Бибиянъ на луната

отъ Елинъ Пелинъ

Янъ Бибиянъ и Калчо седнаха да си починатъ на сѣнка. Тукъ бѣше прохладно, макаръ че околнитъ сипеи и камѣнаци хвърляха ужасна горещина. Дрехитъ, които имъ бѣха дадени на трѣгване и кърпитъ, съ които бѣха си обвили главитъ, донѣкъде имъ държаха хладъ.

Паниката отъ гърмежитъ, която обхвана преди малко насѣбрация тукъ народъ, се разнесе бързо по околнитъ селища и внесе ужасенъ страхъ. Всички разправяха ужасни работи. Всѣки, който бѣ видѣлъ и който не бѣ видѣлъ.

Едно бѣ само най-главното и най-страшното въ тия приказки. То бѣ, — че хората, слѣзли отъ земята, изпущатъ огнь, придруженъ съ грѣмъ, който убива на мѣсто.

По-мжжественитъ лунаги отъ близкитъ селища се събраха на съвѣщание и решиха да намѣрятъ и убиятъ тия страшни хора, които бѣха дошли да имъ взематъ луната и да я занесатъ на зелената голѣма звезда.

Скоро се образува потеря. Най-отбрани юнаци възседнаха най-бързитъ и силни хвърчащи магарета и хвъркнаха да търсятъ пришелицитъ.

Янъ Бибиянъ и Калчо въ това време стояха още въ своето прикритие на сѣнка и се съвѣщаваха какво да правятъ. Тѣ решиха, че най-умното е да чакатъ, защото Ягага, който се отнесе така любезно съ тѣхъ, може би ще прати хора да ги потърсятъ. Тѣмъ разсѣждаваха върху това, надъ главитъ имъ високо се чуа подвиквания и шумъ отъ крилетъ на хвърчащитъ магарета.

— Навѣрно Ягага е пратилъ Магу или другъ нѣкой да ни търси, — рече

Янъ Бибиянъ.

— Да, но съ какви намѣрения сега може да ни търси? — рече Янъ Бибиянъ. — Може би той, повлиянъ отъ кой намери иска да ни накаже.

Двамата предпазливо излѣзоха изъ подъ навесения сипеи, дето почиваха, за да видятъ какво има Веднага надъ главитъ имъ захвучаха едри камѣни.

Надъ тѣхъ хвърчеше потерята, която бѣ излѣзла да ги преследва. Тя се състоеше отъ десетина души лунаги, които хвърчаха прѣснато и оглеждаха мѣстността. Като съгледаха Янъ Бибиянъ и Калчо, тѣ се сгъстиха надъ главитъ имъ и почнаха да хвърлятъ едри камѣни и дълги тежки металически копия.

Янъ Бибиянъ и Калчо, като видѣха опасността, бързо се скриха подъ навеса надъ камѣнацитъ.

Потерата почна да хвърчи близко надъ тѣхъ и да хвърля непрестанно камѣни и копия, но нашитъ пѣтници бѣха запазени.

При все това Янъ Бибиянъ почна да се дразни.

— Ако толкова народъ се изплаши отъ нашитъ револверни гърмежи, то какво остана за тия? — рече Янъ Бибиянъ и извади револвера си.

Калчо направи сжщото. Тѣ изпълзѣха бавно задъ струпанитъ камѣни, вдигнаха се бързо и дадоха по единъ изстрелъ къмъ потерята. Между нея настана тревога. Хвърчащитъ магарета се изплашиха и почнаха съ бързина да се вдигатъ и да се отдалечаватъ на всички посоки.

Само единъ отъ тия всадници остана наблизо. Неговиятъ живѣ аеропланъ не можа да се вдигне по-високо. Той се заклати, сви криле и

почна бързо да се спуща, макаръ че правѣше още усилия да се задържи въ въздуха. Следъ малко крилата му съвсемъ отмалѣха и то бавно се спусна и се струполо надолу, като затисна всадника за краката.

Янъ Бибиянъ и Калчо, съ револвери въ ржка, се затичаха нататѣкъ, отмѣстиха раненото магаре, хванаха ездача му и бързо го завлѣкоха подъ навесената урва. Пленникътъ ужасно се изплаши и стоеше предъ тѣхъ ни живъ ни умрѣлъ.

— Ако почне да подскача, ще го изпуснемъ, — каза Калчо. — Азъ ще го вържа.

Той извади отъ джоба си едно малко вжженце и, като сложи пленения лунага да седне, превърза му здраво двата крака единъ о другъ.

Пленениятъ не направи никакво усилие за съпротива, а покорно се остави да го завържатъ, като треперѣше отъ страхъ. Дългитъ му пипала бѣха уклумнали като попарени.

Янъ Бибиянъ почна съ разни ржкомахания да го разпитва кой е, какъвъ е и отъ кого сж пратени. Дане би Ягага да ги е изпратилъ! Пленениятъ изпърво само треперѣше и не смѣеше да мръдне. Но като видѣ, че тия страшни пришелци се отнасятъ къмъ него добре и не искатъ да му сторятъ нищо лошо, почна да се мжчи да разбира въпроситъ имъ и да имъ отговаря и съ гласъ и съ движение.

Следъ дълги разправи най-после Янъ Бибиянъ разбра, че преследващитъ сж потеря отъ близкото селище и че нѣматъ нищо общо съ Ягага. Това успокои Янъ Бибиянъ и той почна да го разпитва, защо хвърляха по тѣхъ камѣни. Той взе единъ малѣкъ обѣлъ камѣкъ и му го тури въ ржката, за да може да му обясни по-добре. Щомъ турна камѣка въ рж-

се върналъ при мждреца.

— Така ли, старче, се подигравашъ съ хората? Затуй ли Господъ ти е далъ тази мждростъ?

— Кой си ти? Азъ не те познавамъ!

— Не ме познавашъ ли? — извика младежътъ и ударилъ съ тоягата въ земята. — Нима не си този, който преди нѣколко години ме изпрати въ страната Хаханая, за да чакамъ оня владѣтель, който раздавалъ злато на лѣво и на дѣсно, на всѣкого, когото завари на кръстопѣтъ?

Мждрецътъ прихналъ да се смѣе.

— Той бѣше баща ми, който те посѣтвашъ такава нѣщо. Той е вече отдавна въ гроба. Човѣче, нима ти остана толкова години да чакашъ? О, глупава главо, о нечуванъ лениво! Използуйвай своето преимущество и трѣгни по свѣта да разправяшъ на всѣкого, какъ може да си изпати човѣкъ, ако по лесенъ начинъ иска да забогатѣе. Кажи имъ:

— Хора и приятели, нищо не пада готово отъ небето. Не стойте да чакате по кръстопѣтищата. Не се мамете и не очаквайте просешки онова, което никога нѣма да получите. Поставете си една разумна целъ въ живота и я следвайте упорито.

Дръжте се здраво къмъ земята, защото тя е, която ще ви храни и облича. Безъ трудъ нищо не се постига. Труди се, за да извлѣчешъ полза въ живота.

Преждевременно остарѣлиятъ младежъ послушалъ мждреца, трѣгналъ между хората съ тази наука, поучилъ много заблудени глави и щастливъ изживѣлъ останалитъ години отъ своя животъ.

П. С.

ката му, пленникътъ засия отъ радостъ, почна да се смѣе и като се обърна по очи надолу, макаръ и завързанъ, почна да се кланя дѣцбоко. Тая постѣпка на пленения очуди много нашитъ хора. Тѣ помислиха, че това е нѣкоя хитростъ и почнаха да го разпитватъ защо прави това.

Пленникътъ съ дълги ржкоплѣскания и съ всевъзможни движения имъ обясни, че когато нѣкой противникъ подаде камѣкъ на противника си, това значи, че сключватъ миръ и приятелство, и че тоя миръ и това приятелство важи за цѣлото селище, кждето живѣятъ помирителитъ. Пленникътъ особено се радваше, че е на правилъ сега помирение съ цѣлата голѣма зелена звезда, отъ кждето сж пристигнали двамата нейни жители и че за напредъ нѣма да иматъ страхъ отъ тая голѣма звезда и тя нѣма да имъ носи нищо лошо.

Янъ Бибиянъ разбра, че това върване у лунагитъ е свързано съ тѣхната религия, която не бѣ му известна, сжщо се зарадва, защото разбра, че по тоя начинъ тѣ нѣма да сж въ такава опасностъ и ще сполучатъ да се измъкнатъ отъ тука.

Пленникътъ стана словоохотливъ, страхътъ му съвсемъ изчезна и той покани гоститъ да ги заведе въ близкото селище, кждето живѣеше.

Като помисли, че това е нѣкоя хитростъ, Янъ Бибиянъ не се съгласи да използва неговото гостопримство, а го помоли да остане тукъ при тѣхъ, до като Ягага прати хората си да ги намѣрятъ.

Пленникътъ не прие това съ особена охота, но при все това съгласи се.

Между това деньтъ мина и почна да се смрачава.

Калчо отвърза крака на пленника и за това получи много поклони.

(Продължава)